ఈవారం కథ

చావు పల్లకి

దాట్ల దేవదానం రాజు

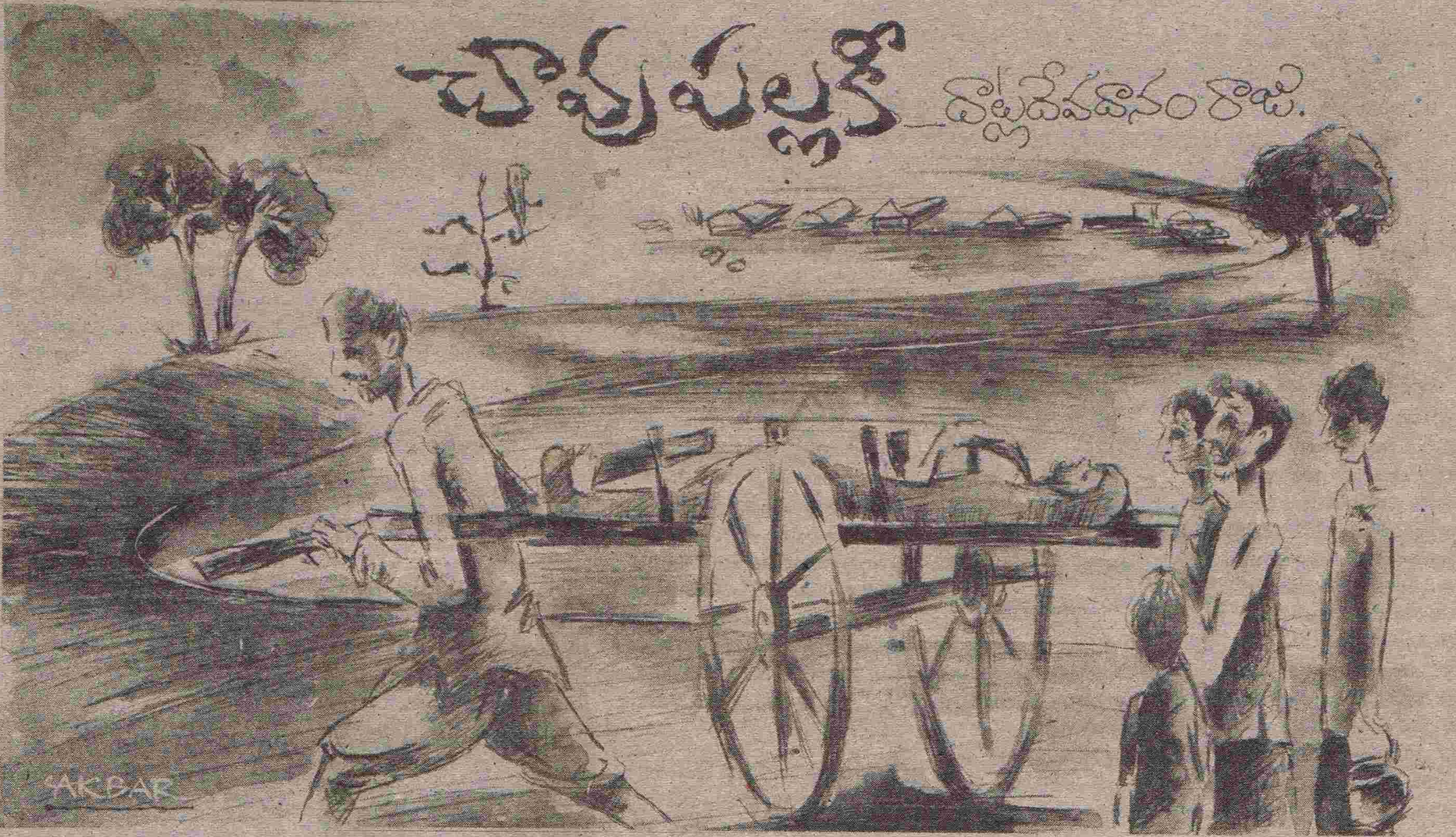

“వస్తాడంటావా?”

“రాడేమో” “ఏం? కొడుకు నిర్వాకం గురించా?”

“వొంట్లో బాగోలేదనుకుంటాను”

“మరి, రాకపోతే ఎలా?”

“అతని కోరికా తీరాలికదా, వస్తాడేమోలే”.

అక్కడ అతనికోసం గంట నుండీ ఎదురుచూస్తున్నారు. చిన్న గొంతుతో మాట్లాడుకుంటున్నారు.

కొంతమంది సిమెంటు చప్టా మీదకు చేరారు. మరికొంతమంది అరుగుమీదకు చేరారు. చనిపోయినవాడి స్వభావం గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

విషాద సమయాన్ని ఔచిత్యభంగం లేకుండా భారంగా మోస్తున్నారు.

ఇంట్లోంచి ఓ అయిదేళ్ల కుర్రాడు వచ్చి గెంతుతూ ఆటాడటం మొదలెట్టాడు. జరిగిందేమిటో వాడికి తెలీదు. పెద్దలు వాణ్ని అదలించారు. వాడు బిక్కమొహం వేశాడు. నిశ్శబ్దాన్ని మౌనంగా గమనించి లోపలికెళ్లిపోయాడు.

వీరబ్రహ్మం వచ్చాడు. అమ్మయ్య! అంతా ఊపిరి పీల్చుకున్నారు.

వీరబ్రహ్మం ఎవరినీ పలకరించలేదు. నేరుగా పనిలోకి దిగిపోయాడు.

వెదురుకర్రలు, తాటి తడపలు తీసుకొచ్చాడు. తడపలు ఎండిపట్లుంటే నీళ్లు జల్లి మెత్తపరచాడు. ఇప్పుడైతే చిన్నచూపు చూస్తున్నారుగాని ఆ ఊళ్ళో జనాలకి వీరబ్రహ్మం అంటే ఎంతో అభిమానం. వీరబ్రహ్మం సేవాభావం గొప్పది. అందుకే అందరికీ కావాల్సినవాడయ్యాడు.

వీరబ్రహ్మం పాడె సిద్ధం చేయడంలో మునిగిపోయాడు. చనిపోయిన కుటుంబంలోనివాళ్లని వరసలతో సంబోధించి ఓదార్చడం దగ్గర్నుంచి శవవాహకుడిగా అన్ని విషయాలు చూసుకుంటాడు. ఆయన వచ్చాడంటే శవం కాటికెళ్లేందుకు ముందు తర్వాత జరగవలసిన విధులు సక్రమంగా జరిగిపోతాయి. ఇంటువంటి కష్టసమయంలో ఊళ్ళోవాళ్లకు కొండంత ధైర్యం వీరబ్రహ్మం.

గ్రామంలోని వృద్ధులు ‘నీ చేతులమీదుగానే మమ్మల్ని సాగనంపాల’ని అడుగుతూ వుంటారు.

“భలేవాడివే! నీవన్నడే చావవులే. చస్తే తప్పకుండా ఏవిధమైన లోపం రాకుండా చూస్తాను. నాదీ హామీ” వీరబ్రహ్మం భరోసా ఇస్తాడు.

వీరబ్రహ్మానికి ఏభైఅయిదేళ్లుంటాయి. ధనిక, పేద తారతమ్యాలు లేవు. ఊళ్ళో ఎంతటి హోదా వున్నవాడినైనా చనువుగా వేళాకోళం చెయ్యగలడు. ఎవరూ అతని మాటల్ని సీరియస్‌గా తీసుకోరు. జోకులు జీవితానుభవాల్లోంచి వస్తాయి. పగలబడి నవ్వి ఆనందిస్తారు.

కర్మబ్రాహ్మడు నారాయణగారొచ్చారు. ఆయన ముప్పై కిలోమీటర్ల దూరంలో పట్నంలో వుంటారు. చుట్టుపక్కల గ్రామాల్లో కర్మ చేయవలసిన పని ఆయన, ఆయన కుమారులు చేస్తారు. పదిరోజుల నిత్యవిధి లేదా స్థాయినిబట్టి మూడురోజులు చేస్తారు.

ఈలోగా వీరబ్రహ్మం మరో ముగ్గురు శవవాహకుల్ని సిద్ధపరచారు. ఆచారం ప్రకారం శవవాహకులుగా అందరూ పనికిరారు. శవవాహకుడిగా వుండేవాడికి తండ్రి మరణించి వుండాలి. చనిపోయిన ఇంటిపేర్ల వారు కుదరరు. పదిరోజుల మైల పాటించే దగ్గరి వాళ్లు కూడ పనికిరారు.

గతంలో శవవాహకానికి నేనంటేనేనని ముందుకొచ్చేవారు. అదొక పుణ్యకార్యంగా భావించేవారు.

ఇప్పటి పరిస్థితి మారింది. ఒంట్లో నలతగా వుందనో, మరో కారణమో సృష్టించుకుని దూరంగా వుంటున్నారు.

వీరబ్రహ్మం తండ్రి చనిపోయినప్పట్నుంచి శవవాహకాన్ని వ్రతంగా చేస్తున్నాడు. వంద శవాల్నయినా తన చేతుల మీదుగా కాటికి పంపాలని కోరిక పెట్టుకున్నాడు. ఇప్పటికి దీనితో తొంభై తొమ్మిది పూర్తవుతాయి.

కర్మ బ్రాహ్మడి గొంతు పెరిగింది. నిశ్శబ్ద విషాద గాలుల్లోంచి జీవనాదంలా దూసుకొస్తోంది ఆయన కంఠస్వరం. కంచుకంఠంలా ప్రతిధ్వనిస్తున్నది.

శవానికి స్నానం చేయించి కొత్తబట్టలు కప్పాడు వీరబ్రహ్మం. తడపలు బిగించి శవాన్ని పాడెకు గట్టిగా కట్టాడు. వీరబ్రహ్మం సైగ అందుకుని మిగిలిన ముగ్గురు శవవాహకులు దగ్గరకొచ్చారు.

ఒక్కసారిగా ఇల్లు రోదనలతో నిండిపోయింది. శవం నలుగురి భుజాలకెక్కింది. అరడుగుల దిశగా ప్రయాణమైంది. చుట్టూరా వున్న జనం పదడుగుల దూరం నడిచి ఆగిపోయారు. శ్మశానం చేరేటప్పటికి పదిమంది కూడ లేరు.

వీరబ్రహ్మం ఇంటికొచ్చేటప్పటికి మధ్యాహ్నం మూడయ్యింది. దారిలో గుడిదగ్గర జంధ్యం మార్చుకున్నాడు.

బాగా నీరసం వచ్చేసింది. భుజాలు నొప్పిగా వున్నాయి. పొద్దుట్నుంచీ కడుపులో ఏమీ పడనందున నిస్సత్తువగా వుంది.

ఉస్సురని నిట్టూర్చి మొలకు కట్టిన తడి తువ్వాలు విప్పుకుంటూ ‘ఏమేవ్’ అంటూ పిలిచాడు. జవాబు రాలేదు. మరోసారి ఓపిక తెచ్చుకుని కొంచెం విసుగ్గా భార్యను మళ్లీ పిలిచాడు. సణుక్కుంటూ పార్వతమ్మ వచ్చింది.

“మీ చాదస్తం మీదే. వద్దంటే మానరు కదా! ఎదుటివాళ్ల మాటలు కూడ వినాలి. వయస్సును బట్టి ఇట్లాంటివి తగ్గించుకోవాలి. మీరెళ్లకపోతే శవం కాటికెళ్లదా?” పార్వతమ్మ భర్త మీద చిరాకుపడింది.

“నీ వాగుడు కట్టిపెట్టు. కడుపులోకి కాస్త పిండాకూడు పడేసేదేమైనా వుందా?”

ఆవిడ లోపలికెళ్లింది.

రెండవ కొడుకు రామం వచ్చాడు.

“కాలంతో బాటు మనమూ మారాలి. ఏ ఊత్తోడ్నో బండి కట్టుకురమ్మని శవాన్ని శ్మశానానికి సాగనంపాలి” తండ్రికి వినిపించేలా అంటున్నాడు రామం.

వీరబ్రహ్మం మాట్లాడలేదు. భార్య పిలుపందుకుని భోజనానికి లోపలికెళ్లాడు.

భోజనం చేసి వీధి అరుగుమీదకు చేరగానే ఊత్తోడి చావు కబురు తెలిసింది.

బండి తోలుతూనే ఊత్తోడు గుండాగి చనిపోయాడట. బండిలో వెనుకకు పడగానే ఎద్దు ఇంటికి చేర్చేసిందట. చాల విచిత్రంగా కొద్ది సమయం కిందటే ఊత్తోడి ప్రసక్తి రావడం ఇంతలో మళ్లీ ఈ కబురు... ఆశ్చర్యమనిపించింది.

వీరబ్రహ్మం ఇంటికి ఊత్తోడి ఇల్లు కనిపిస్తూనే వుంటుంది. బక్కచిక్కిన ఒంటెద్దు. చిన్న బండి. అతని జీవనాధారం. చాలకాలంగా బండి తోలుకుంటూ బతుకుతున్నాడు. బండి తోలుతూ ఊత్ ... ఊత్ అంటూ చేతిలోని కర్ర చక్రాల్లో పెట్టి వింతశబ్దం చేస్తుంటాడు. అల్లంత దూరాన వుండగానే అతని రాక ఊళ్ళో పిల్లలకి తెలిసిపోతుంది.

“ఇంకేం? బయల్దేరండి” రామం వ్యంగ్యంగా అన్నాడు.

“ఏడిశావులే. శూద్ర శవాల దగ్గరికి నేనెప్పుడైనా వెళ్లానా? ఆ ఎద్దు ఎంత విశ్వాసంగా ఇంటికి తీసుకొచ్చిందో చూడు. ఇంటికి కాకుండా సరాసరి శ్మశానానికే తీసుకెళ్లాల్సింది. ఇంకా బావుండేది” అంటూ లోపలికెళ్లిపోయాడు.

మూడునెలలు గడిచాయి.

వీరబ్రహ్మం జీవితంలో అనేక మార్పులు జరిగాయి. చాలా వాటికి తన ప్రమేయం లేదు.

కాలం నిరంతర ప్రవాహం. ముందుకు కదిలిపోతూనే వుంటుంది.

* * *

పార్వతమ్మ ఇంట్లో గుమ్మం దగ్గర పడిపోయింది. నెమ్మదిగా మెడ గడపకు ఆన్చి విశ్రాంతిగా కళ్లు మూసుకుంది.

వీరబ్రహ్మం పెరట్లో వున్నాడు. రామం బయటకెక్కడికో వెళ్లాడు.

పార్వతమ్మ సన్నగా మూలుగుతుంది.

కాసేపటికి వీరబ్రహ్మం ఇంట్లోకి వచ్చాడు. భార్యకోసం చూశాడు. పార్వతమ్మ గడపకు తలపెట్టి పడుకున్నట్లుగా వుంది.

వీరబ్రహ్మం హాస్యమాడుతూ దగ్గరకెళ్లగానే అనుమానం కలిగింది. పలకరించాడు. బదులు లేదు.

చేత్తో తట్టితే కొద్దిగా కదిలిందావిడ. వెంటనే తలగడ తెచ్చి ఆవిడ తలకిందపెట్టి ఆచార్యుల గారింటికి పరుగెట్టాడు.

ఆచార్యులుగారు వచ్చారు.

“పట్నం తీసుకెళ్తే బావుంటుందేమో” అన్నాడు.

కాసేపటికి ఆ అవసరం లేకపోయింది.

పార్వతమ్మ ఆంతిమశ్వాస విడిచింది.

అంతా గొల్లుమన్నారు.

విషయం తెలిసి ఊళ్ళోవాళ్లు ఒక్కొక్కళ్లే వస్తున్నారు. వచ్చినవాళ్లు అర్జంటు పని వున్నట్టు వెంటనే వెళ్ళిపోతున్నారు.

వీరబ్రహ్మం ఇంకా అయోమయంలోనే వున్నాడు. జీవితాన్ని పంచుకున్న భార్య తనని దగాచేసిపోవడాన్ని భరించలేకుండా వున్నాడు.

అమ్మగారు పోయారని తెలిసి లబోదిబోమని పరిగెట్టుకుని వచ్చిన మాల నాగన్న దంపతులు గోడవారగా నేలమీద చతికిలపడ్డారు.

గంటలు గడుస్తున్నాయి. కాకినాడలో వున్న పెద్ద కొడుకు కృష్ణబాబు వచ్చేశాడు. మరల ఏడుపులతో ఇల్లు నిండిపోయింది.

కొంతసేపు గడిచేటప్పటికి వీరబ్రహ్మంకు అర్థమైంది. పలకరింపుగా వచ్చినవాళ్లు వెళ్లిపోతున్నారు. ఎవరూ జరగవలసిన కార్యక్రమం గురించి ప్రస్తావించడంలేదు. ఊళ్ళో అందరికీ కష్టకాలంలో జ్ఞాపకం వచ్చేవాడు తనే. ఈ రోజు తను కష్ట సమయంలో వున్నాడు. స్వంత మనుషులు అనుకున్నవాళ్లు కూడా పలాయనం చిత్తగిస్తున్నారు.

నిస్తేజంగా వీరబ్రహ్మం రోడ్డువైపు చూశాడు. కచేరీసావిడి వరకూ రోడ్డు కనిపిస్తున్నది.

సావిడి పక్కన వున్న ఖాళీస్థలంలో పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు.

అక్కడే వున్న పాత ఇటుకల గుట్టకు చేర్చి ఊత్తోడి బండి వుంది.

ఊత్తోడు చనిపోయినప్పటి నుండి ఆ బండి అక్కడే వుంది.

వీరబ్రహ్మం దృష్టి బండిమీద పడింది.

వీరబ్రహ్మం ఆలోచనలు ఒక రూపుదిద్దుకున్నాయి.

గబగబా పరుగులాంటి నడకతో ముందుకు నడిచాడు. కొడుకులిద్దరూ విస్తుపోయారు.

వీరబ్రహ్మం మౌనంగా ఊత్తోడి బండి దగ్గరకెళ్ళాడు. బండి కాడి భుజానికెత్తుకుని కదలించబోయాడు. బండి కదల్లేదు.

వీరబ్రహ్మం బలంగా మరోసారి ప్రయత్నించాడు. బండి కదిలింది.

ఇంటి ముంగిటకు బండి లాక్కొచ్చి కాడిని నేలకు ఆనించాడు.

వీరబ్రహ్మం ఎవరు వారించినా వినేటట్టు లేదు.

“రారా కృష్ణా! నీవేదో కులాచారం మంటగలిపావని ఊళ్ళోవాళ్ల ఏడుపు. వన్నా వెధవలు వెలేసినట్లున్నారు. పోతే పోనీయ్. నీవు సంబంధం కలుపుకున్న ఆ మాలోళ్లే అండగా వుంటారు. అవసరమైతే మనల్ని నెత్తినబెట్టుకుని చేస్తారు” అంటూ వీరబ్రహ్మం ఆవేశంతో ఊగిపోయాడు.

నెమ్మదిగా భార్య శవాన్ని కొడుకుల సాయంతో బండిలోకి చేర్చాడు.

ఎద్దు స్థానంలో తను నిలబడి కాడి భుజానికి తగిలించుకున్నాడు.

ఎవరినీ దగ్గరకు రానీయలేదు.

ఏమాలోచించుకున్నాడో నాగన్నకేసి చూశాడు.

“నాగన్నా! నీవు వెనకవైపు నుండి బండి గెంటు. ఇంకెవరూ దగ్గరకు రాకండి”

నాగన్న మెరిసే కళ్ళతో చూస్తున్నాడు. బిడియపడుతూనే బండి దగ్గరకొచ్చాడు. బండి శ్మశానం దిక్కుగా కదిలింది.

కొడుకులు వెంబడించారు.

వచ్చే వారం కథ

రౌడీ

-రాప్తాడు గోపాల కృష్ణ